

πάλι τὸ ἴδιον μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν ἀπο-
τείνονται οὐχὶ πρὸς τὸ ἁμαρτωλὸν σῶμα, ἀλλὰ πρὸς τὴν
ἁμαρτωλὴν ψυχὴν του.

Διὰ τὴν ἡμετέραν Βασιλείαν κανὼν ἄχρι τοῦδε ὑπῆρξε
τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι τίποτε τοῖς ὑπευθύνουσι ὑπουργοῖς, ἐξαιρέ-
σις δὲ τὸ ἀρνεῖσθαι κἀποτε. Ἡ τακτικὴ αὕτη δὲν παρα-
διάζει βεβαίως τὸ γράμμα τοῦ συντάγματος· ἐντεῦθεν οἱ
δικηγόροι πολίτευταί μας ἡσυχάζουν. Ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς τὸ
Σύνταγμα θέλει ἐνεργὸν Βασιλείαν ἐν δεδομέναις περιστά-
σεσιν· ἄνευ τοιαύτης ἐνεργοῦ Βασιλείας τὸ σύνταγμα νο-
θεύεται. Ἐπρονόησεν ὁμοῦ τὸ Σύνταγμα περὶ ἐγγυήσεων
ἐνεργοῦ Βασιλείας; Ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἐπρονόησεν εἶναι ἡ
περὶ ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος γνώμη τοῦ ἡγέτου
τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Καὶ ἄλλη ἀπόδειξις εἶναι αὐτὰ τὰ
πράγματα τὰ ὁποῖα διατρέχουμεν.

Τίς ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ ὅτι πταίει ὁ Βασιλεὺς ἂν ὁ Κου-
μουνδοῦρος ἀφέθῃ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸ ἔθνος εἰς τὰ τρυφερώ-
τερα καὶ νὰ καταδολεῖσθῃ τὴν δικαιοσύνην εἰν τὰ ἱερώ-
τερα; Οὐχὶ βεβαίως ὁ κ. Τρικούπης ὅστις ἐζήτησε μόνον
ἀναθεωρήσιν τοῦ θεμελιώδους νόμου ὅπως μὴ ἐπαναληφθῇ
ἐκ νέου τὸ ἀπαίσιον πείραμα· τόσον δὲ εἶναι ἀληθές ὅτι
δὲν ἐτόλμησεν, ὥστε ὅταν ἕνα τῶν συντακτῶν του διέφυ-
γεν ἡ ζωὴ ἀνάμνησις τῆς ἡγεμονίδος ἥτις παρουσίασεν
εἰς τὴν γαλλικὴν Βουλὴν τὸ τέκνον της ὅπως τῷ ἀποδοθῇ
ὁ ἀφαιρεθεὶς θρόνος, ἥκουσε δὲ παρὰ τοῦ Λαμαρτίνου τὸ
περίφημον ἐκεῖνο: «Πολὺ ἄργά», τὴν ἐπαύριον ἐσπευτε ν'
ἀποτινάξῃ ἀπὸ τῆς καθαρᾶς ρεδιγκότας του πᾶσαν στα-
σιαστικὴν ἰδέαν καὶ νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ στασιασταί, Βασιλεῦ,
εἶναι γύρω τοῦ θρόνου σου.» Ἐπειτα, εἰς τὴν συνταγμα-
τικὴν αὐτὴν κιβδηλείαν συνετέλεσε καὶ αὐτός, ὑπερασπι-
σθεὶς μανιωδῶς τὸ δόγμα τῆς ἀδεδηλωμένης. Ὁ Κου-
μουνδοῦρος, κύριε Τρικούπη, εἶναι μετημαρτυσμένος εἰς ἀδε-
δηλωμένην. Περίττον νὰ εἴπωμεν ὅτι οἱ συμπολιτεύ-
μενοι φέρουσι οὐχὶ πολὺ ἄδίκως ἀνὰ στόμα ὅτι ὁ Βασιλεὺς

ἔχει εἰς τὰ πράγματα τὴν κυβέρνησιν τῆς πλειοψηφίας.

Τὰ πάντα λοιπὸν συνέρχονται ὅπως ἀναδειξώσιν ἀληθεῖς
τὰς ἡμετέρας ἀρχὰς τὰς ἐποίας ὑποστηρίζομεν ἅφ' ἧς ἐγνω-
ρίσθημεν μετὰ τοῦ δημοσίου. Δὲν εἴμεθα πλατωνικοὶ ἐρα-
ταῖ τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Δημοκρατικοὶ ἐγε-
νόμεθα ἐνταῦθα, ἅφ' ἧς εἶδομεν ὅτι τὸ σύνταγμα δὲν ἐλει-
τούργησεν ἄχρι τοῦδε ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ τόπου. Τὸ σύνταγμα-
τικὸν πολίτευμα εἶναι ἀτελές διότι ὑποτίθῃ Βασιλεῖα δυ-
νάμενον καὶ ἐναντίον τῶν Συμβούλων του νὰ σώσῃ τὸν τό-
πον. Ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρώμεν τοιοῦτους Βασιλεῖς;

Καλιβάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἦρθη καὶ τὸ σκάνδαλον τῆς ἀπαγορεύσεως εἰς τοὺς ὑ-
ταξιωματικοῦς ὅπως φοιτῶσιν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Φιλήρου·
τώρα ποῦ ἦρθῃ ἡ ἀδεια πιστεύομεν νὰ βλέπωμεν καὶ ὀλι-
γωτέρους.

Δυστυχῶς φαίνεται ὅλα ὅσα ἐγράψαμεν περὶ τῆς αὐλι-
κῆς συμπεριφορᾶς τοῦ προέδρου τῆς περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ
ἡς πόλεως ἐπιτροπῆς κ. Φιλήμονος ἔχονται ἀληθείας, καθ'
ὅσον ὁ συντάκτης τοῦ «Αἵωνος» δὲν μᾶς ἀπήντησεν οὔτε
γρῦ. Εἶναι λυπηρὰ εἰς ἡμᾶς πρῶτους τοιαῦτα καταπτώ-
σεις χαρακτήρων οἵτινες ὅπως δὴποτε διεκρίθησαν ἄλλοτε
ἐπὶ σθένει ὑπερφηφείας. Δυστυχῶς οἱ χαρακτῆρες οὗτοι δὲν
εἶναι ἀκέραιοι, εἶναι μισοί, καὶ κυρίως ἀθωράκιστοι κατὰ
τῶν πειρασμῶν.

τοτε τῶν καλῶν φίλων, ἀπεδεξάμην τὴν γνῶμην τῶν δευ-
τέρων. Ὁ Δὸν Πέτρος Κάλδερον γινώσκει τόσον τὴν ἀν-
θρώπινην καρδίαν, ὅσον ἐγὼ γινώσκω τὸ θερινὸν ἀνάκτορον
τοῦ αὐτοκράτορος τοῦ Οὐρανίου κράτους. Ἡ μεταφυσικὴ
ἦν ὁ Καστελλὰρ ζητεῖ παντὶ σθένει νὰ ἀνεύρῃ ἐν τοῖς δρα-
ματικοῖς ἔργοις τοῦ Κάλδερον εἶνε τοιαύτη, ἣν δὲν θὰ κα-
τεδέχεται νὰ διδάξῃ οὐδ' αὐτός ὁ κ. Πύρλας. Ὁ ἄνθρωπος
δὲν ὁ Κάλδερον ἄγει ἐπὶ τῆς σκηνῆς δὲν εἶνε ὁ κοσμοπολί-
της Ἀμλετ, ἡ δὲ Λήρ ἡ δὲ Ἰήγος· δὲν εἶνε οἱ ζωντανοὶ καὶ
σήμερον Οἰδίποδες καὶ Ἀτρεΐδαι τῆς ἀρχαίας τραγωδίας·
δὲν εἶνε οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἐκ τοῦ Τακίτου καὶ τῆς Παλαιᾶς Δια-
θήκης ἐξηγούμενοι καὶ ad usum Delphini παρασκευασμένοι
ἥρωες τοῦ Κορινθίου καὶ τοῦ Ρακίνα, οἵτινες φοβοῦνται μὴ
ἐκληφθῶσιν ὡς ἀνάγωγοι ἂν ἀποτείνόμενοι πρὸς γυναῖκα,
εἴτε Ἀθαλίχ εἴτε Ἀγριππῖνα καλεῖται αὕτη, δὲν ἀρχίσωσι
μὲ τὸ «Madame». Εἶνε ἀπεναντίας ὁ καθολικὸς ἰσπανός,
ὁ νωθρὸς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰν-
διῶν Φιλίππου τοῦ Δ'. τοῦ rey poeta, ὑπὲρ τοῦ ὁποῦ
900 χιλιάδες ἱερεῖς καὶ μοναχοὶ ἐδέοντο καθ' ἐκάστην, ὁ
ὑποδουόμενος τὸν κόθορνον, ἀφοῦ πρότερον παρίστη εἰς τὸ
auto-da-fé, ἐνῶ κατ' ἀπόφασιν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τοῦ Το-
λεδου ἀπετρεφρόθη δωδεκάς αἰρετικῶν ad maiorem Dei
gloriam. Καὶ αὐτὸς εἰσέτι ὁ Σιγισμόνδος τοῦ Vida es
sueno, ὁ τρόπον τινὰ Ἀμλέτος τοῦ Κάλδερον καὶ μᾶλλον

ἰνθρώπινος τῶν ἡρώων του, δὲν ἀποβάλλει τὴν ἰσπανικὴν
αὐτοῦ ὑψηλότητα. Ὁ Κάλδερον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Σερβάν-
τες καὶ πρὸ τούτου ὁ Σαίξπηρ, κατήγγησε τὰ δεσμά καὶ
ἐνέπτυξε τὰ στενὰ ὅρια τοῦ χρόνου τῆς ἀρχαίας τραγω-
δίας· ἀλλὰ γνωρίζετε μέχρι τίνος σημείου ἐφθασεν ἐνίοτε
ἡ ἐλευθερία του αὕτη; Εἰς ἐν τῶν μυστηρίων του, Origen
perdida y restauracion de la Virgen del sagrario, ἡ πρῶ-
τη πράξις συμβαίνει εἰς τὸν ἑβδομον αἰῶνα, ἡ δευτέρα εἰς
τὸν ὄγδοον καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸν ἐνδέκατον! Αἶ, καὶ ἂν ἔζη
ὁ Ἀριττοτέλης!... Τὴν Ἀτὴν τῶν ἀρχαίων ἀντεκατέ-
στησεν ἐκεῖνος διὰ τῆς θείας προνοίας, ἀλλὰ προνοίας τοῦ
καθολικισμοῦ, ἥτις ὄργανα ἔχει ἀντὶ τῶν εὐμενίδων τοῦ
ἀλγοαζίλ τῆς Ἰσραῖ· Βξετάσεως. Τὰ πρόσωπά του ὁ Κάλ-
δερον δὲν λαμβάνει πάντοτε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, καὶ
πλὴν κωμῶδιων του τινῶν οἷον τοῦ Alcalde de Zalamea
Manas de Abril y Mayo κλπ. ὅπου παρίστανται σκηναὶ
τῆς συνήθους ζωῆς, καὶ ἐν αἷς διαπνέει χάρις καὶ ἀφέλεια
καὶ δύναμις κωμικῇ ἀληθῶς θαυμασία, τὰ λοιπὰ καὶ ἰδίως
τὰ auto-sacramentales πληροῦνται ὑπὸ προσώπων μυθι-
κῶν καὶ ἀνυπόκριτων. Ἀφοῦ ἐξήντηλσε τὰς πηγὰς τῆς Πη-
λαιᾶς καὶ Νέας Διαθήκης, τὴν ἱστορίαν τοῦ Μεγάλου Ἀλε-
ξάνδρου, τὰ συναξάρια, τὰ ἱπποτικά παραμῦθια, καὶ αὐ-
τὴν εἰσέτι τὴν ἱστορίαν τῆς βασιλείας τῆς Σουηδίας Χρι-
στίνης, κατέφυγεν εἰς τὰς ἀφηρημένας ἐννοίας, καὶ ἐπλα-

Ἄλλ' ὁ κ. Δήμαρχος προσηνέχθη βασιβοζουκικώτατα μὴ ἀπαντήσας εἰς τὴν ῥητὴν ἐρώτησιν τὴν ὅτιαν τῷ προεδρά-
 λωμεν διὰ τοῦ Μὴ Χάγεσαι τῆς παρελθούσης Κυριακῆς :
 « Ἀληθεύει ὁ κ. Φιλήμων γράφων ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐμποδίζ-
 ζει νὰ καλλωπισθῇ ἡ Πλατεία ; » Καὶ ὡς δημοσιογράφοι
 καὶ ὡς πολῖται ἐδικαιούμεθα νὰ τῷ ἀποτεινόμεν τὴν ἐρώ-
 τησιν καὶ νὰ ἀναμένωμεν ῥητὴν ἀπάντησιν. Ὡς δημόται
 εἴμεθα ἐν ἄτομον, εἰς τὸ ὅποιον ὁ κ. Δήμαρχος, αἰτοῦν ἐξη-
 γήσεις περὶ τίνος τῶν δημοτικῶν, ὀφείλει νὰ δίδῃ τοιαύ-
 τας· ἀλλ' ὡς δημοσιογράφοι ἀνεξάρτητοι ἀντιπροσωπεύομεν
 σύμπαντα τὸν δῆμον ἐπιθυμοῦντα νὰ γνωρίζῃ τίς ἐμποδίζ-
 ζει τὰς προτεινόμενας βελτιώσεις. Αὐριοι μπορεῖ ν' ἀπο-
 καλυφθῇ ὅτι ἂν δὲν σαρώωνται αἱ ὁδοί, ἂν αἱ ὑπόνοιμοι
 κατὰ νεωτάτην ἐφεύρεσιν πρέπει νὰ κυκλοφορῶσιν ἐπὶ τῶν
 δρόμων ὡς ἀληθεῖς μυροπώλιδες, ἂν τὸ χῶμα ἐξακολουθῇ
 νὰ τυλίσῃ εἰς τὰ ῥυπαρά του σύννεφα τὴν περικαλλῆμαι
 πρωτεύουσαν, ἂν τὸ νερὸ ὅπως μᾶς τὸ ἐτράταρεν ἐπὶ διε-
 τίαν ἤδη ὁ κ. Δήμαρχος βαρὺ, θολωμένον, ἀνακατωμένον ζεί-
 λῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα ἐνεκα λιθοδόσεως ἱκανὰς ἑκατοστίας
 ἐκλογέων του, ἂν ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν ἢ
 δὲν μᾶς ποῦν ὅτι δὲν ἔχουν τὴν πηγὴν τῶν καὶ ἡμεῖς δὲν
 ξέυρομεν ποῦ. Διὰ τοῦτο ἐρωτῶμεν ἐκ δευτέρου τὸν κ.
 Δήμαρχον :

— Εἶναι ἀληθὴ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Φιλήμονος γραφέντα ἢ
 ὑπονοηθέντα ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐμποδίζει νὰ καλλωπισθῇ ἡ
 Πλατεία ;

Παρὰ τοῦ κ. Ἀθανασίου Πρωτοπούλου οὔτε εἰδήτης, οὔτε
 κατέθεσε τὰ χρήματα. Μήπως δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνην εἰς
 τὴν Ἀρχαιολογικὴν Ἑταιρίαν, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸ πολλοῦ
 ἀπεπέμφθη ὡς σύμβουλος ἵνα ἐπιδοθῇ εὐκολώτερον εἰς τὰς
 λοιπὰς ἐργασίας του ; Τοῦ προτεινόμεν λοιπὸν τὸ Κεντρι-

κὸν Ταμεῖον ἢ οἷον δῆποτε γνωστὸν Συμβολαιογράφον. Τοῦ
 τάσσομεν δὲ προθεσμίαν μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς Παρασκευῆς
 ὅτε πρέπει νὰ εἰδοποιηθῶμεν αὐθεντικῶς ὅτι τὰ χρήματα
 κατετέθησαν. Ἄλλως ἐσόμεθα ἐλεύθεροι εἰς τὰς κρίσεις μας
 καὶ τὰς πράξεις μας.

Πρέπει δυστυχῶς νὰ ἐπαινέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν κ. Τσιγ-
 γρόν. Ἡ περὶ ἐλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἀναπτύξεως δραμα-
 τικῆς τέχνης μέριμνά του εἶναι ἀξία γενικῶν ἀνευφημιῶν.
 Εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ θέλομεν ἐπανελθεῖν.

Ἡ Ἐφημερίς ἀφοῦ ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν ὅλων τῶν
 ῥυπαρῶν ὑποθέσεων θέλει νὰ ἐπιρρίψῃ ὀλίγον ῥύπον καὶ ἐπὶ
 τὰς συναδέλφους του. Ὑπερασπιζομένη τὴν ἀνυπεράσπι-
 στον μετάθεσιν τοῦ κ. Πετιμεζᾶ καὶ ζητοῦσα νὰ παρα-
 στήσῃ τὸν ἀξιοτίμον πρῶτον εἰσαγγελέα τῶν ἐφετῶν ὡς ὄρ-
 γανον πολιτικῆς διατείνεται ὅτι προπαρασκευάσθη ὅλη αὐ-
 τὴ ἢ ὑπόθεσις δῆθεν ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ πρωτί-
 στα πάντων διὰ ρεκλάμας ὑπὲρ τοῦ χαρακτήρος τοῦ κ. Εἰ-
 σαγγελέως. Καὶ ἐπειδὴ τὴν μεγαλειτέραν ὑπὲρ αὐτοῦ ρε-
 κλάμαν ἐκάμαμεν ἡμεῖς, ἡ Ἐφημερίς ὤφειλε νὰ παραιτηθῇ
 αὐτοῦ τῆς τοῦ ἐπιχειρήματος πρὸς ἀποπλάνησιν γνωρίζουσα
 ὅτι οὐδένα θὰ ἠδύνατο νὰ πείσῃ ὅτι ἦν ποτε δυνατόν νὰ
 ἐπέλθῃ τόσῃ ἀνῆθικος σχέσις μεταξὺ ἡμῶν καὶ τῆς ἀντι-
 πολιτεύσεως, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει μάλιστα οὔτε ἠθικὴ τοι-
 αύτη.

σεν ἐξ αὐτῶν πρόσωπα, ἅτινα πηγαινοέρχονται ἐπὶ τῆς
 σκηνῆς, ὡς ἥρωες τοῦ Ὀρφεμπαχ ἀπαγγέλλοντα μετὰ σο-
 βαρότητος ἀληθῶς κωμικῆς ὀχληροῦς καὶ ἀπεράντους μονο-
 λόγους. Διότι πρέπει νὰ μάθῃτε ὅτι ἡ φλυαρία ἐν τοῖς
 δραματικοῖς ἔργοις τοῦ Κάλδερν εἶναι τὸ ἄφθονον λιπα-
 ρὸν ἔμβλημα τῶν ἐστιατορίων, ἐν ᾧ ἐπιπλέει ὡς μικροσκο-
 πικὸν ὄψος ἡ οὐσία. Ὁ λαλίστερος τῶν κουρέων τῆς Μα-
 δρίτης εἶναι Σπαρτιάτης σιγηλὸς ἀπέναντι τῶν ἡρώων τοῦ
 Κάλδερν. Ἐν τῷ δράματι *Amar despues de la muerte*
 ὁ Ἀλθάρος βλέπων τὴν μνηστὴν αὐτοῦ ἐκπνέουσαν πρὸ
 τῶν ποδῶν του, καίρως τρωθεῖσαν ὑπὸ ἰσπανοῦ στρατιώ-
 του, τί πράττει, νομίζετε ; Ἀφίσταται εἰς τὸν κατήφορον μο-
 νολόγου διαρκοῦντος δέκα τοῦλάχιστον λεπτά τῆς ὥρας πλή-
 ρους δυσπέπτου ρητορικοῦ στόμφου, περιέχοντος ἀποστρο-
 φὰς πρὸς τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, τὴν γῆν, τὰ ὄρη, τὴν
 θάλασσαν, ὡς ὦνιος ἐπικήδειος ἐκ τῶν ἐτοιμῶν, καὶ πρὸς
 τοῖς ἄλλοις—θὰ φανῇ ἀπίστευτον—καὶ λογοπαλγνία ! Θέ-
 λετε νὰ μάθῃτε εἰσέτι πῶς ὁμιλεῖ ὁ ἥρωες τοῦ Κάλδερν,
 ὅταν ὀργίζεται ; Ἰδοῦ.

« Κατάθετε τὰ ὅπλα καὶ τὴν ζωὴν, ἄλλως τὸ πιστόλιον
 τοῦτο, ὅρις μετὰλλινος θὰ ἐκχύσῃ τὸ διαπεραστικὸν δη-
 νητήριον τῶν δύο σφαιρῶν, καὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ἔσται
 σκοκάνδαλον ἐν τῷ ἄερίῳ. »

Δι' ὄνομα Θεοῦ ! Μὴ γράφει τότε ἄλλῳ ὁ κ. Κορέσιος

ἢ ὁ κ. Στέφ. Ξένος ; Ἐν μόνον θαυμάζω, πῶς ὁ ἀπειλού-
 μενος ἵστατο μέχρι τέλους ν' ἀκούσῃ τὸν πολυσύνθετον αὐ-
 τὸν ποιητικὸν ὀρισμὸν τοῦ πιστολίου, ἐνῶ ἔως νὰ τελειώ-
 σῃ, ἠδύνατο τρέχων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς Σιέρρας Νεβάδας.
 Μικρὸς εἶναι ὁ χώρος δυστυχῶς τῆς ἐφημερίδος ταύτης,
 ἄλλως ἤθελον παραθεῖναι βραχεῖαν ἀνάλυσιν τινὸς τῶν
 δραμάτων τοῦ Κάλδερν, θὰ ἐξέλεγον δὲ ὡς τοιοῦτο *La*
cena de Baltasar, ὅπου δρῶσι πλὴν τῶν προσώπων τῆς
 Γραφῆς καὶ ὁ Λογισμὸς καὶ ἡ Βίδωλολατρεία, καὶ ἡ Κενο-
 δοξία καὶ ὁ Θάνατος, ἀλλόκοτος, φλύαρος καὶ καυχαιολό-
 γος ὡς Γασκῶνος. Ἀρκοῦμεθα νὰ εἰπώμεν ἐν ὀλίγοις τὴν
 ὑπόθεσιν. Εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ὁ Βαλτάσαρ ἐξηγῶν τὰ σχέδιά
 του, ρίπτει κατὰ πρόσωπον τῆς Βίδωλολατρείας καὶ τῆς
 Κενοδοξίας 350 ὀκτασυλλάβους στίχους ἱκανοὺς νὰ ρίψωσι
 κατὰ γῆς καὶ τὸν ρωμαλεώτερον ταυρομάχον τῆς Μαδρί-
 τῆς, ἐκεῖναι δὲ παραδέχονται τὰ σχέδια, ἐκ φόβου μὴ ἐπα-
 ναλάβῃ κατ' αὐτῶν τὴν φονικὴν τῶν στίχων ἐπίθεσιν. Ὁ
 Δανιὴλ συνεννοεῖται μετὰ τοῦ Θανάτου, καὶ οὗτος μετὰ
 τοῦ Λογισμοῦ ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν. Ὁ
 Θάνατος ἐμφανίζεται μετὰ τῆς ληγούσης συναλλαγματικῆς
 τῆς ζωῆς πρὸς τὸν Βαλτάσαρ, ὅστις κατ' ἀρχὰς θορυβεῖ,
 κατόπιν δ' ἐπιτυγχάνει παράτασιν προθεσμίας. Ἡ Βίδω-
 λολατρεία τότε τὸν ἀποκοιμίζει, ὁ Θάνατος ζητεῖ νὰ τῷ
 ἐπιτεθῇ καθ' ὕπνου, ἀλλ' ὁ Δανιὴλ τὸν ἐμποδίζει. Καθ'.